

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radomíra Křivánka a soudců JUDr. Michala Krenka, Ph.D., a Mgr. Evy Zvěřinové v právní věci žalobce: **HEVI – Ing. Heyduková, s.r.o.**, IČ 61173878, se sídlem Plzeň – Skvrňany, Domažlická 631/78, PSČ 318 00, zast. Josefem Heydukem, advokátem, se sídlem v Chebu, Májová 32, proti žalovanému: **SWIETELSKY stavební s.r.o.**, IČ 48035599, se sídlem České Budějovice 3, Pražská tř. 495/58, PSČ 370 04, zast. Mgr. Petrem Hubínkem, advokátem, se sídlem v Plzni, Veverkova 1, o vzájemné žalobě o zaplacení částky Kč 1.935.112,02 s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 46 Cm 17/2010-536 ze dne 28. srpna 2015

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 46 Cm 17/2010-536 ze dne 28. srpna 2015 se ve výrocích I., III a IV potvrzuje.**
- II. Rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 46 Cm 17/2010-536 ze dne 28. srpna 2015 se ve výroku II. mění tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl odvoláním ve shora označené právní věci v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému částku Kč 1.935.112,02 s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % od 26.10.2010 do zaplacení (výrok I.), žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši Kč 343.238,48, (výrok II.), žalobce je povinen zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Plzni náklady řízení hrazené státem ve výši Kč 40.932,20 (výrok III.) a žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Plzni náklady řízení hrazené státem ve výši Kč 12.926,- (výrok IV.).

V odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně uvedl, že žalobce původně podal žalobu o zaplacení částky Kč 1.128.000,- s příslušenstvím. Tento nárok žalobce byl pravomocně zamítnut rozsudkem soudu prvního stupně č.j. 46 Cm 17/2010-371 z 15.4.2013, který byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 1 Cmo 261/2013-422 ze 17.12.2013. Dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze 17.12.2013 bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ČR č.j. 23 Cdo 1779/2014-461 z 1.10.2014.

V průběhu řízení podal žalovaný vzájemnou žalobu na zaplacení částky Kč 2.885.712,- s příslušenstvím na základě žalobních tvrzení, že podle smlouvy o dílo č. 085/0204112126/S3 uzavřené 25.9.2008 byl žalobce kromě jiného povinen zhotovit pro žalovaného do 30.6.2010 bronzový odlitek sochy anděla (K3) v ceně Kč 1.360.000,- bez DPH. Zhotovení předmětného odlitku bylo součástí závazků žalovaného vyplývajících ze smlouvy o dílo č. 2008/03712 uzavřené 11.8.2008 mezi žalovaným a Statutárním městem Plzeň. Po dokončení tohoto odlitku a jeho předání žalovanému se na něm vyskytly trhliny, bránící realizaci závěrečné povrchové útvary zlacněním. Zhotovením předmětného odlitku s vadami byla smlouva o dílo žalobcem porušena podstatným způsobem a žalovaný oznámením ze 17.2.2010 uplatnil vůči žalobci právo na přiměřenou slevu z ceny díla ve výši Kč 1.264.800,- bez DPH, která představuje rozdíl mezi cenou předmětného odlitku, na kterou by žalobce měl nárok, pokud by odlitek neměl vady, a obvyklou výkupní cenou kovu, která činila částku Kč 95.200,- bez DPH. Žalovaný rovněž uplatnil nárok na náhradu škody.

Po provedeném dokazování soud prvního stupně zjistil, že mezi žalobcem jako zhotovitelem a žalovaným jako objednatelem byla uzavřena 25.9.2008 smlouva o dílo, jejímž předmětem bylo zhotovení soch na Náměstí republiky v Plzni pod označením K1, K2 a K3. Socha K3 byla převzata žalovaným 6.8.2009, přičemž se na této soše od počátku vyskytovaly vady, které se žalobce pokoušel opravit a to i za pomoci MgA. D. B., který na této soše měl provádět další úkony. Po převzetí sochy 6.8.2009 se opětovně objevily vady, které spočívaly v prasklinách znemožňujících její řádné pozlacení, což bylo prokázáno znaleckými posudky a výpověďmi svědků. V důsledku toho došlo k rozebrání sochy, odvezení bronzového materiálu do sběru a zhotovení nové sochy.

Soud prvního stupně vzájemné žalobě vyhověl co do slevy z ceny díla ve výši Kč 1.154.112,02 s příslušenstvím, neboť bylo podle jeho názoru prokázáno, že dílo prováděné žalobcem bylo vadné a v důsledku toho došlo k porušení smlouvy o dílo podstatným způsobem. Výše slevy činila rozdíl mezi cenou předmětného odlitku na kterou by měl žalobce nárok v případě jeho řádného provedení a výkupní cenou kovu. Dále soud prvního stupně vyhověl vzájemné žalobě i co do nároku na náhradu škody ve výši Kč 781.000,- s příslušenstvím. Tuto částku žalovaný vynaložil na pořízení nové sochy K3 navíc, když nová socha byla vyrobena společností Stará Huť, s.r.o. za cenu o tuto částku vyšší, než byla původně dohodnuta ve smlouvě o dílo z 25.9.2008. Soud prvního stupně přitom shledal naplnění všech zákonných předpokladů pro vznik nároku na náhradu škody podle ust. § 373 obch. zák.

O náhradě nákladů řízení vzniklých státu rozhodl soud prvního stupně podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. a jejich náhradu účastníkům uložil podle poměru úspěchu v řízení ve vztahu mezi účastníky, který činil 76 % ku 24 % ve prospěch žalovaného. Rovněž o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. podle tohoto poměru úspěchu v řízení.

Žalobce v odvolání namítl, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci, že je nedostatečně odůvodněno (ust. § 157 odst. 2 o.s.ř.) a v důsledku toho je nepřezkoumatelné. Podle názoru žalobce soud prvního stupně neuvedl, na základě, kterých konkrétních důkazů učinil svá zjištění. Dále podle názoru žalobce nebral zřetel na vyjádření žalobce k činnosti MgA. B. od 6.8.2009 do likvidace předmětného odlitku. Při jednání před odvolacím soudem žalobce dále uvedl, že rozsudek nerespektuje závazné závěry odvolacího soudu a poukázal na zásahy do povrchu sochy provedené v období od 6.8.2009 do její likvidace. Rovněž poukázal na závěry znaleckých posudků zpracovaných znaleckými ústavy SVÚOM Praha, s.r.o. a Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava. Dále vytkl soudu prvního stupně, že se nedostatečně věnoval dokumentaci vyžádané od Statutárního města Plzně, ze které provádění zásahů též vyplývá. Navrhl, aby byl napadený rozsudek změněn tak, že se vzájemná žaloba žalovaného v celém rozsahu zamítá a žalovaný je povinen nahradit náklady řízení vzniklé státu i žalobci.

Žalovaný se při ústním jednání ztotožnil se skutkovými i právními závěry učiněnými soudem prvního stupně a navrhl potvrzení napadeného rozsudku.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal po provedeném jednání podle ust. § 212 o.s.ř. a § 212a o.s.ř. ve znění účinném do 31.12.2013 napadený rozsudek a po tomto přezkoumání dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Předně je třeba uvést, že soud prvního stupně zjistil skutkový stav úplně a přesně, v rozsahu dostatečném pro učinění správného právního závěru. Závěr o skutkovém stavu věci zjištěný soudem prvního stupně, na který odvolací soud pro stručnost pouze odkazuje, nedoznal změn ani v odvolacím řízení, a to ani po opakovaném dokazování smlouvou o dílo č. 085/0204112126/S3 z 25.9.2008, fakturami žalobce č. 2002829 z 11.11.2008, č. 200908 z 20.5.2009, č. 200913 z 29.6.2009, odborným hodnocením J. Š. a V.a M. z 12.1.2010, posouzením I. F. z 21.11.2011, odborným posouzením Ing. J. D. z ledna 2010, znaleckým posudkem Doc. Ing. Viktora Kreibicha, CSc., č. 95/2010, analýzou stavu bronzového pláště chrliče K3 provedeného společností SVÚOM Praha, s.r.o. z 10.2.2010 znaleckým posudkem Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava z 20.11.2012 a zprávou zhotovitele o postupu prací v období od 6.11.2010 do 7.2.2010 (č.l. 497 spisu).

Kromě dostatečně zjištěného skutkového stavu se odvolací soud ztotožňuje i s právním posouzením věci soudem prvního stupně, které pokládá co do učiněného závěru o důvodnosti podané vzájemné žaloby za správné.

Jak již odvolací soud uvedl ve svém předchozím rozhodnutí č.j. 1 Cmo 261/2013-422 ze 17.12.2013, pro posouzení odpovědnosti žalobce za vady bronzového odlitku sochy K3 je třeba především vycházet ze skutečnosti, že socha K3 byla žalovanému 6.8.2009 protokolárně bez zjevných vad předána. Tento stav sochy byl potvrzen i MgA. D. B., osobou odpovědnou za pozlacení. Žalobce je přitom odpovědný pouze za vady existující v době předání; záruka byla dohodnuta až na dobu po předání díla investoru akce (čl. VIII. smlouvy). Za dobu od 6.8.2009 do likvidace sochy K3 odvozem do sběrný lze tak žalobci přičítat odpovědnost pouze za skryté vady existující ke dni 6.8.2009, které se projeví později. Otázkou existence takových vad se měl soud prvního stupně znovu zabývat v dalším řízení.

Soud prvního stupně, jsa vázán právním názorem odvolacího soudu, při novém projednání věci doplnil dokazování o výslech svědků MgA. D. B., MgA. O. C. (autora sochy), Ing. K. K., Ph.D. (jednatelky společnosti SVÚOM Praha, s.r.o.) a T. K. (pracovníka žalovaného). Dále si soud prvního stupně vyžádal od investora akce - Statutárního města Plzeň kompletní dokumentaci, ze které provedl jako důkaz smlouvu o dílo uzavřenou mezi Statutárním městem Plzeň, žalovaným a MgA. D. B. z 23.2.2009, dopisy Magistrátu města Plzně z 19.2.2009 a 23.4.2010, zprávy zhotovitele o postupu prací v období od 30.9. do 6.10.2009 a od 6.11.2009 do 7.2.2010 a zápis z kontrolního dne konaného 2.10.2009.

Výpověďmi uvedených svědků a závěry znaleckých posudků byl prokázán závěr soudu prvního stupně, že socha K3 předaná žalovanému 6.8.2009 vykazovala vady, které se žalobce snažil odstranit ještě před jejím předáním, a to i prostřednictvím MgA. D. B.. Po tomto pokusu o jejich odstranění vypadala socha bezvadně, nicméně se vady (praskliny ve svarech) projevovaly i později, což bylo způsobeno vadnou prací žalobce. Proto následně došlo k odstranění bronzového pláště ze sochy K3, její likvidaci a provedení nové sochy jiným dodavatelem.

Soud prvního stupně proto nepochybil, pokud žalovanému přiznal nárok na slevu ve výši Kč 1.154.112,02 s příslušenstvím, když ze strany žalobce došlo k porušení smlouvy o dílo podstatným způsobem (ust. § 345 odst. 2 obch. zák.). Výše přiznané slevy odpovídá rozdílu mezi cenou odlitku podle smlouvy o dílo, na kterou by měl žalobce nárok v případě bezvadného provedení díla, a obvyklou výkupní cenou kovu, kterou žalovaný prokázal ceníkem provozovatele výkupny kovového šrotu platným v rozhodném období. Žalobci též vznikl nárok na náhradu škody ve výši Kč 781.000,- s příslušenstvím, která představuje náklady vynaložené žalovaným navíc na provedení nové sochy K3 společností Stará Huť, s.r.o. oproti ceně dohodnuté mezi žalobcem a žalovaným ve smlouvě o dílo z 25.9.2008, když v řízení žalovaný prokázal existenci zákonných předpokladů pro vznik nároku na náhradu škody (ust. § 373 obch. zák.).

Na základě shora uvedených závěrů postupoval odvolací soud podle ust. § 219 o.s.ř. a rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I., III. a IV. jako věcně správný potvrdil, když ani v nákladových výrocích III. a IV., ve kterých bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení vzniklých státu, neshledal žádné pochybení.

Ve výroku II. o náhradě nákladů řízení v dosavadních stádiích ve vztahu mezi účastníky byl rozsudek soudu prvního stupně změněn podle ust. § 220 odst. 1 o.s.ř., neboť odvolací soud shledal ve smyslu ust. § 150 o.s.ř. důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů žádnému z účastníků.

Podle Nálezu Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 2862/07 ust. § 150 o.s.ř. neslouží ke zmírňování majetkových rozdílů mezi procesními stranami, ale k řešení situace, v níž je nespravedlivé, aby ten, kdo důvodně hájil svá porušené nebo ohrožená práva nebo právem chráněné zájmy, obdržel náhradu nákladů, které při této činnosti účelně vynaložil. Pro aplikaci tohoto ustanovení jsou významné především okolnosti, které vedly k soudním uplatnění nároku, postoji účastníků v průběhu řízení apod.

Odvolací soud spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení ani jednomu z účastníků v okolnostech, které vedly k soudnímu uplatnění nároků. Ve věci podal nejprve žalobu na zaplacení částky Kč 1.128.000,- s příslušenstvím

žalobce a až v reakci na tento žalobní návrh podal žalovaný vzájemnou žalobu. V důsledku toho nesou obě strany odpovědnost za vznik sporu a bylo by nespravedlivé, aby náklady řízení nesl pouze žalobce.

Naplnění podmínek pro uplatnění ust. § 150 o.s.ř. dopadá i na toto odvolací řízení. Proto ani v tomto řízení nebyla náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků (výrok III. rozsudku).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, při splnění podmínek uvedených v ustanovení § 236 až 239 o.s.ř. ve znění účinném od 1.1.2013, Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím Krajského soudu v Plzni.

V Praze dne 20. června 2017

JUDr. Radomír Křivánek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marika Vincíbrová